

Jeg tog Story-lab på KBH Film&Fotoskole i efteråret 2013 og selvom det ikke var helt billigt for en ung arbejdsløs filmnørd, har jeg ikke fortrudt det et sekund. Jeg lærte ufattelig meget på de seks uger. Jeg kunne frygte, inden jeg startede, at jeg bare ville få smidt en masse tørre dramaturgiske skemaer i hovedet, som ville forbyde mig nogensinde at lave noget originalt og personligt. Vi lærte ganske vist en del teori, men teorien var kun et middel henimod noget meget vigtigere – en skærpet dramatisk intuition.

Størstedelen af tiden gik med, at hver elev skulle producere et novellefilmsmanuskript. Vi fik et sæt konditioner til manuskriptet, men de var mere eller mindre åbne, og man måtte gerne lave noget andet, hvis man havde sin egen idé. Der var dage sat af til selvstændigt skriveri, og dage til at læse op for hinanden og give kritik. Det var i starten grænseoverskridende at få sit manus læst op, men alle var i samme båd, så man blev hurtig rimelig tryk ved det. Læreren Christoffer Örnfelt ville altid høre elevernes kommentarer, før han gav sine egne, for at give kritik var en øvelse i sig selv, som jeg også efter par uger kunne se, jeg blev bedre til. Og kritikken var altid en hjælp, både mine medkursisters, men i starten især Christoffers. At opleve, hvordan en dygtig manuskriptforfatter straks kunne se et kæmpe antal muligheder i mit mest ynkelige forsøg på en historie, var en lektie i sig selv. Og det, at vi var et lille hold gjorde, at der kom rigtig meget fokus på det enkelte manus.

Jeg lærte meget om mig selv og den kreative proces. Hvordan jeg skal skrive, hvor meget om dagen, hvordan skal jeg udnytte og forholde mig til andres kritik, som er fuldstændig uundværlig. Man møder skriveblokering tusind gange i løbet af sådan et manuskript, og noget af det vigtigste man kan lære, fandt jeg ud af, er at frigøre sig fra tankemønstre, man har låst sig fast i. Hertil er kritik en kæmpe hjælp – hvis man tør give slip på sine darlings.

Ud over arbejdet på novellefilmen, havde vi nogle dage med noget tiltrængt afveksling. Vi kunne bruge en hel dag på at se en enkelt film, fordi Christoffer ustandseligt satte den på pause så vi kunne analysere historien. Lidt frustrerende at se en film på denne måde, men til gengæld opnår man en langt større forståelse og et skarpere blik.

Andre dage lavede vi skriveøvelser. Det var rart at få lov til at skrive på noget andet end det store manuskript, og det var lærerigt at skulle finde på en historie på meget kort tid. Nogle gange blev jeg overrasket over, hvad der kommer frem, når man slår den kritiske hjerne fra.

Og så havde vi det også bare sjovt. Vores lærer var sjov, og han blev hurtigt ligeså meget en ven som en lærer. Bordfodboldbordet blev brugt flittigt.

Story lab går altså ikke bare ud på at terpe konservative regler og strukturer. Når man i seks uger ikke laver andet end at tale om historier, finde på historier, få kritik på sine historier, udvikler man en intuition, en skærpet mavefornemmelse for, hvad der fungerer og ikke fungerer og en større evne til at formulere den i ord. Jeg skriver stadig manuskripter selvstændigt, og jeg kan mærke, at jeg simpelthen tænker anderledes, end jeg gjorde før. Min hjerne er gearret til at tænke dramatisk og til at se flere muligheder i en ide. Mine inspirationer er stadig de samme, men jeg er bedre til at drive dem til noget, der er spændende for andre mennesker.